

Nincs válasz.

A karpaszományos örvezető arcára sárgafoltokat fest a düh. Ajka remeg. Akaratlanul is vigyázzállásba mered. Sarkantyúi kacagva összecsókolóznak. Karja görcsösen összerándulva a sapka felé halad. S egy pillanatnyi, de kegyetlenül hosszú és kínos tétovázás után megfordul és szótlánul, megsemmisülten elsiet.

A főintéző fejét csóválva néz utána.

Öt perc múlva öméltósága nyolcvan kilométeres sebességgel robbant el kocsijával az ablak alatt. Ment vissza Pestre. S legnagyobb szomorúságunkra, azóta az uradalmat nem tüntette ki magas látogatásával.

Gyomai György.

FESTESZ TOVÁBB.

«És ha elhivnál Uram, engedd, hogy legyek a Te eszközöd, ecseted az Örökkévalóságban, sokkal jobban, mint itt a földön lehettem.»

Levéltörredék.

Martír-kezedből kihullt az ecset,
 Most már Te vagy, Te magad az Ecset.
 Isten festi most: fehérrel fehérre:
 Veled ezt a csodálatos telet.
 Jöttem haza most egy felolvasásról
 — Hiúság, vásár, meddő szerepek —
 Verset olvastam, megint verseket.
 Áhítatos szerettem volna lenni,
 Komédiás voltam ismét csupán . . . — —
 Éj volt és hó és hold és zuzmara
 És reszketett a hold a zuzmarán.
 A hóra félénk árnyékot vetett
 A fák gally-keze imára kulcsolva.
 Gyémántporos, kristályezüstös táj . . . :
 Olyan volt, mintha Te festetted volna.

Reményik Sándor.